

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Αί εἰς Νικόπολιν ἐκτελούμεναι ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς μουσεῖον ὄλον εὐρημάτων. Ἀνεκαλύφθη τεῖχος χρόνων μεταγενεστέρων πλήρες κίσεων, ἐπιγραφῶν, ψηφισμάτων, θρασμάτων γλυπτικῶν ἔργων κλπ. Ἀνωρύχθησαν συγχρόνως 80 τάφοι ἀνευρέθη μέγας ἀριθμὸς νομισμάτων, νομίσματα, δακτύλια, φιαλίδια κομψότατα, λήγροι μετὰ θανμασίων γλυπτικῶν παραστάσεων, ἐνώτια χρυσαῖα, σκήφος φέρον πέραξ ἀνάγλυφον ἔσχον Διονυσιακὴν παράστασιν. Ἐν τάφῳ βρέφους ἑνδεκα μηνῶν εὐρέθη ὡν φυσικὸν ὄρνιθος.

Ὁ κ. Ὀμῶν προήλθεν εἰς σπουδαιστάτην ἀνακοίνωσιν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Φιλοσοφίας περὶ ἀρχαιοτάτων χειρογράφων, τελευταίως ἀποκτηθέντος ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο, ἀποτελεῖν ἀπὸν ἀπὸν ἐπιστημονικῶν φαινομένων καὶ θαναμάτων τῆς φύσεως, εἶνε ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ὄρματον Ἀυτοκράτορα Ἀδριανὸν παρὰ τινος Φέρμου ἢ Φερμῆς, παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰβηρίας Φαρασμίονος ἴσως, εἶνε ἀπάντησις εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος, κομμοθεῖσα ὑπὸ δύο ἀπεσταλμένων, Ἀβακράτους καὶ Μενεκράτους. Ἐν αὐτῇ περιγράφονται διάφοροι πόλεις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Βαβυλωνίας, τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὡς καὶ τὰ θανάσια φυσικὰ ἢ τεχνικὰ φαινόμενα καὶ ἀριστοτεχνήματα τῆς Περσίας καὶ τῆς Ἰνδικῆς. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ περιέχονται ὁμοίως πλεῖστα γεωγραφικὰ καὶ ἄλλα πληροφορία, ὧν τινες ἔχουσι σχέσον πρὸς τὰς μεταξὺ τῶν πόλεων ἀποστάσεις, σημειουμένας εἰς στάδια. Ἐκ τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ἔργου πλεῖστα λεπτομέρειαι γεωγραφικαὶ καὶ ἱστορικαὶ θὰ εἰδῶσιν εἰς φῶς.

— Εἰς τὴν αὐτὴν Ἀκαδημίαν ὁ διέσημος βυζαντινολόγος κ. Ντιλ ἀνεκοίνωσεν ὑπόμνημα τοῦ κ. Ἰωάννου Μασπερώ, μέλους τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Καίρου περὶ ἀνασκαφῶν, γενομένων τελευταίως ἐν Μπάνιτ τῆς Μέσης Αἰγύπτου καθ' ἃς ἀνευρέθησαν ἐρείπια μονῆς τοῦ ὀγδοῦ αἰῶνος, τῆς μονῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἣτις ὑπῆρχε τόπος, εἰς ὃν κατὰ χιλιάδας συνέρρεον προσκυνηταί, ὡς μαρτυρεῖται ἐξ ἐπιγραφῶν, ἃς ἀνέγνωσεν ὁ κ. Μασπερώ. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μονῆς διατηροῦνται εἰκόνας καὶ ἀπεικονίσεις ζωηρόταται, διαπιστοῦσαι, ὅτι οἱ Κόπται ἦσαν προσημέριοι εἰς τὴν τέχνην κατὰ τὸν ὀγδοῦ αἰῶνα. Μία αὐτῶν ἀπεικονίζει τρεῖς μῦς, διακαθόμενος ὑπὸ γαλῆς, παρρηδοῦσα οὕτω δικαστικὴν σκηνήν. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπεκάλυψαν κάλλιστα, αἰθούσας δωματίου καὶ κοιτῶνας δι' ὧν παρέχεται ἀκριβῆς ἰδέα περὶ τῆς τότε Κοπιτικῆς τέχνης, ἣτις μέχρι τοῦδε ἦτο ἄγνωστος.

Ἐν Ἀβύδῳ τῆς ἀνω Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λόοντι, Ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου, ἐνεργοῦνται ἀνασκαφαὶ αἵτινες ἀποκαλύπτουν πῶς οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὰ ζῶα καὶ πῶς τὰ ἔθαιπον, διότι αἱ ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς ἀπέραντον νεκροταφεῖον ἀπὸ πτηνῶν, ὄφεις, ἰεράκας, ἀροραίους γάτους κλπ. Τὰ ἀνωτέρω ζῶα ἀφοῦ ἐταριχεύοντο ἐτυλίνοντο εἰς λαορίδας λινοῦ ὑφάσματος καὶ ἐκλείοντο μετὰ προσοχῆς εἰς πολυτίμους κάλπας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅλα τὰ προμνημονοθέντα ζῶα ἐθεωροῦντο ἱερά παρ' Αἰγυπτίους. Ἡ ἱστορία λέγει, ὅτι ἀπλῶς διὰ τὸν φόνον ἐνός γάτου ὑπὸ Ρωμαίων στρατιωτῶν ἐπανεστάτησεν ἡ Αἴγυπτος ὀλόκληρος.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἱερῶν αὐτῶν ζώων εὐρέθησαν ἐπίσης ταριχευμένα πρόβατα, αἶγες καὶ ἕνα βῶδι.

Αἱ κάλπαι μετὰ τὰ περιεχόμενά των ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Λονδίον.

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τὸ ἀγαλμα τῆς πολυθρόνητου ἐρωμένης τοῦ Ἀντωνίου, τῆς Κλεοπάτρας, ὄλωσεν τυχαίως ἀνευρέθη ὑπὸ τινος ἰθαγενοῦς Ἀραβος,

ἐνφ' ὄργωνε τὸν ἀγρόν του, δόταν τὸ ἀλέτρι του ἐσφινώθη ἀφηνιδίως. Τότε παρουσιάσθη τὸ γρανωδὸς ὀμοίωμα ὄραίας γυναικὸς, χρύματος μαύρου, εἰς θαυμασίαν κατάστασιν, ὕψους 3 μέτρων περίπου καὶ παριστῶν γυναικὰ ὀρθίαν μετὰ τὸν δεξιὸν πόδα πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Εἰς τὴν πόλιν Ἰμοῖα τῆς Ἰταλίας εὐρέθη ἀρχαῖος Ρωμαϊκὸς τάφος ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιείχοντο ἀρχαῖα νομίσματα ἡλικίας 2,500 ἐτῶν. Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἀξία τῶν νομισμάτων τούτων εἶνε μεγίστη, τοσοῦτον μᾶλλον καθότι ὀλίγιστα μουσεῖα τοῦ κόσμου κατέχουν τοιαῦτα καὶ ἄθ' ἀρχαῖα.

Οἱ Ἰταλοὶ ἀρχαιολογοὶ βασιζόμενοι εἰς ἀρχαίας πηγὰς νομίζουσι ὡς βέβαιον ὅτι καὶ ὁ τάφος τοῦ Σύλλα εὐρίσκειται ἐκεῖ πλησίον καὶ διὰ τοῦτο θὰ διαταχθῇ ἡ ἐπέκτασις τῶν ἀνασκαφῶν.

Ὁ διεθνῶν τὰς ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ἐκτελουμένας δαπάναις τοῦ φιλαρχαίου Ὀλλανδοῦ Γκέκοπ ἀνασκαφῆς κ. Π. Καββαδίας ἐν θέσει Μηνῆς καὶ παρὰ τὸν Δοῦπανον, ἀπεκάλυψε λείψανα προϊστορικοῦ σινοικισμού ἐν Δοῦπανῳ καὶ θημέλια ἀκαρονιστῶν τετραγώνων καὶ περιφερειῶν τάφων. Ἐδαφος ταφῆς ἐκ πηλοῦ πεπατημένον. Εὐρήματα: ἐλάχιστα ὄστα, πληθὺς τεμαχίων ἀγγείων, μεγάλοι πήλινοι γῆφοι ὄρων, πάντα πρωτογόνου τέχνης ἀχρωμάτιστα καὶ ἀκόσμητα. Μέγας κυκλωτερῆς τάφος συγκοινωνεῖ τετραγώνῳ τάφῳ.

Ὁ ἐν Χίῳ ἔφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Φαναίου ἐν Κάτω Φανῶ, Ν. Δ. τῆς Χίου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐκεῖθεν 7 ὄρων. Ὁ περίβολος τοῦ ναοῦ, ἐκάστη πλευρὰ τοῦ ὁποίου ἔχει μῆκος 100 μέτρων, ὡς εἶται ἐν καλῇ καταστάσει, εὐρέθησαν δ' ἐν αὐτῷ καὶ λείψανα Βυζαντινοῦ ναοῦ ἐξ ὄλικου ἀρχαίου ναοῦ. Ν—Α τοῦ Βυζαντινοῦ ναοῦ εὐρέθησαν οἰκίαι καὶ νομίσματα Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Τὰ νομίσματα, 57 τὸν ἀριθμὸν, εὐρέθησαν ἐντὸς πηλίου ἀγγείου, εἶναι δὲ πάντα ἀρχαῖα τῆς Χίου δραχμαὶ καὶ τριῶβλα τοῦ Ε' αἰῶνος καλῶς διατηρούμενα.

Ὁ αὐτὸς ἔφορος ἠσχολήθη εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τύμβου κειμένου εἰς τὸ ἐν Λατομίῳ Νεκροταφεῖον. Ὁ τύμβος ἔχει περίμετρον κατὰ τὴν βάσιν 50 μέτρων περίπου, ἐν δὲ τῷ κεντρῷ αὐτοῦ τὸ χῶμα τοῦ στεροῦ βράχου ἔχει ὕψος 2,50 μέτρων.

Μέχρι τοῦδε ἀνεσκήρῃσεν τὰ δύο τρίτα τοῦ τύμβου. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ εὐρέθη εἰς τάφος ἀποτελούμενος ἐκ πηλίνης σαρκοφάγου ἀποτεθειμένης ἐντὸς λάκκου ὀρθογώνου ἐν τῷ στερεῷ βράχῳ. Ἐντὸς τοῦ βράχου τούτου εὐρέθη πῆλινον εἰδῶλιον Μικρασιατικοῦ τύπου γυναικὸς καθημένης, φερούσης λίαν ὑψηλὸν κυλινδρικὸν πῖλον, τῆς θῆς ἑκατονταετηρίδος π. Χ., εἰς μικρὸς χρυσοῦς κρίκας, χάνδρα τινὲς ἐκ χρυσάλλου καὶ ἐξ ὕλου χρωματιστῆς καὶ ἐν ἐφθαρομένον πῆλινον κνάθιον, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ὁποίου διακρίνεται κίτρινον ἐπίχρῳμα. Διὰ τῶν εὐρημάτων τούτων καθορίζεται ἡ χρονολογία τοῦ τύμβου.

Ὅχι πολὺ μακρὰν τοῦ Νεκροταφεῖου ἐντὸς τῆς κοίτης μικροῦ χειμάρου ὑπεδείχθη ἐπιγραφὴ ἐγκεχαραμένη ἐπὶ μεγάλῳ βράχῳ διὰ καλῶν γραμμάτων τῆς 4ης ἢ τῆς 5ης ἑκατονταετηρίδος, ἣς ἡ ἔννοια δὲν εἶναι εὐκόλως καταληπτῆ. Ἐχει αὕτη οὕτω: ΑΝΗΡΑΙΚΑΙΑΧΟΥΜΕΝ—ΕΜΑΥΠΥΡΙ.

Ἡ περιουλογὴ τῶν ἀρχαιοτήτων εἰς τὸ Μουσεῖον ἐξακολουθεῖ. Μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτήτων τούτων εἶναι καὶ μεγάλη μαρμαρίνη σαρκοφάγος ἀνήκουσα κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴν εἰς τὸν Ottobono Justiniani, ὅστις τῷ 1410 ἦτο στρατηγὸς τῶν Γενουνησίων.

Παρά τὰς ἐπανεπιλημμένας διαρρέσεις τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως ἐξακολουθοῦν αἱ ἀνασκαφαὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ρόδου φέρονται εἰς φῶς διάφορους ἀρχαιότη-
τας, μὲ τὰς ὁποίας πλουτίζονται τὰ Μουσεῖα τῆς Ρώμης.

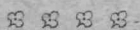
Ἦδη ἐνεργοῦνται ἀνασκαφαὶ εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Μόντε-Σμῖθ.

— Ὁ διευθυντὴς τῶν ἱστορικῶν μνημείων τῆς Ἀλγερίας κ. Μπαλοῦ ἀνεκάλυψε εἰς Πιπέντζαν θαυμάσιον Μω-
σαϊκὸν ἐντὸς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Ἀναπαριστᾷ πρό-
σωπα καὶ διατηρεῖται ἄδικτον.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀρχ. Σχολὴ Ἀθηνῶν ἤτήσατο παρὰ
τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας τὴν ἄδεια νὰ ἐνεργήσῃ ἀ-
νασκαφὰς εἰς Κιλίκις ἐνθα εὐρίσκεται, ὡς γνωστὸν, ἡ
ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἱστορικὴ πόλις Φίλιπποι.

Εἰς τὴν Γερμανικὴν Σχολὴν παρεχωρήθη ἡ ἄδεια νὰ
ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Λαδώνην.

— Ἐπίσης θὰ γίνων ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τῆς ἀρχ. ὑπη-
ρεσίας τοῦ ὑπουργείου ἐν Ἀμφιπόλει, Πέλλα τῆς Μακε-
δονίας καὶ Κασσώπῃ τῆς Ἡπείρου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ κ. Λεὼν Βοσquet, ὁ διευθυντὴς τοῦ μικροῦ ἀλλ'
ἐνδιαφέροντος Γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Befroi» συγγρα-
φεὺς καὶ ποιητὴς ἐκ τῶν διακρονομένων ἐξέδωκεν εἰς
ὄψοτον ἐν μεγάλῳ σῆματι τεῦχος συλλογῆν ποιημάτων,
πλημμυρισμένων ἀπὸ τοῦ ἀνέσπερον φῶς τῶν μεγάλων
Ἑλληνικῶν ἐμπνεύσεων. «La lumiere d' Hellas» ἐπι-
γράφεται ἡ συλλογὴ τοῦ φιλέλληνοσ ποιητοῦ. Αἱ ποιήσεις
τοῦ ἔχουν τὸ κάλλος τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν εὐγέ-
νοιαν τῆς ἀρχαϊκῆς χάριτος. Τὰ μάγισμα καὶ αἱ ὄχθαι, αἱ
κοῖραι καὶ οἱ αὐλοί, οἱ θρόλλοι καὶ οἱ ἔρωτες, θεότητες
καὶ Σειρήνες εἶνε αἱ πηγὰί τῆς ἐμπνεύσεώς του.

Ἀναθήματα— ἀποστροφαὶ— ἐπιτάφια— ἐπιγράμ-
ματα ἴδον οἱ ἐλκυστικοὶ τίτλοι τῶν τμημάτων τῆς συλλογῆς
του, ὧν οἱ στίχοι δικαιοῦσι τοὺς τίτλους. Τὰ ποιήματα,
τὰ ἐπιγραφόμενα Εἰδύλλιον, Εἰς τὰς Μούσας, Εἰς αὐ-
λητοῖδα, Εἰς ποιητὴν, Μυστῶ, Βουκολικόν, Ἀνκό-
φως, Σειληνός, ὁ κοροπλάστης τῆς Τανάγρασ ἐγκλείουν
Ἑλλ. ψυχὴν καὶ ἄγρον αἰσθημα λατρίας τοῦ ἀρχαίου
Καλοῦ.

Τὰ «Ρόδιν ἄκρογιάλια» καὶ ἡ «Χολεριουδμέ-
τη» τοῦ Α. Παπαδιαμάντη, εἶνε οἱ δύο τόμοι οἱ ἄριτοι ἐκ-
δοθέντες ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Φέξη καὶ δι ὧν συμ-
πληροῦνται ἡ ἐξ 11 τόμων σειρὰ τῶν διηγημάτων τοῦ
ἐπιφανοῦσ Σκιαθίτου διηγηματογράφου. Μαζὶ μὲ τὰ
«Ρόδιν ἄκρογιάλια», κοινωτικὸν μνημειόσημα, περιελή-
φθη καὶ τὸ ἐκτενὲς ἱστορικὸν διήγημα «Χρῆστος Μηλι-
ωνῆσ». Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Φέξη μὲ στοργὴν ἀνταξίαν
τῆς φήμης τοῦ συγγραφέωσ, περιουνέλεξε καὶ λίαν ἐπι-
μελῶσ ἐξέδωκε τὰ διηγήματα τοῦ Παπαδιαμάντη, ἀνέκ-
δοτα καὶ μὴ, πλουτίσασ οὕτω τὴν νεοελληνικὴν φιλολο-
γίαν μὲ ἐν πολλοῦ λόγου ἄξιον μνημειόν.

Ὁ ἐκ Σύμης καθηγητὴς κ. Σ. Ἀλφαρῶσ παραιογο-
θεῖσ ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων συνέγραψεν ἐν εἰδει
δράματος κοινωνικὴν μελέτην, περὶ τοῦ ποῖα πρέπει νὰ
εἶνε καὶ ποῖα δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἡ Ἐθνικὴ Ἀγωγή. Τὸ
ἔργον φέρετὶ τὸν τίτλον «Ὁ Ἐκθύλος» καὶ πρωταγωνι-
στεῖ ἐν αὐτῷ ὁ βασιλοκτόνος Σχῆωσ. Ὅτι ἔχει τις νὰ
θαυμάσῃ εἶνε ἡ ταχύτης τῆς συγγραφῆσ ἀλλὰ καὶ ἡ
φαντασία τοῦ συγγραφέωσ, τὴν ὁποίαν ἐνίστε χαλιναγογεῖ
ἡ διδακτικὴ τῆσ ἰδιότησ. Βεβαίωσ τὸ ἔργον δὲν προο-
ρίζεται διὰ διδασκαλίαν, διότι στερεῖται ομηρικῆσ οἰκονο-
μίας, πολυδαίδαλοσ δὲ ἡ ὑπόθεσισ. Ὁ κ. καθηγητῆσ
σκοπὸν εἶχε νὰ ἐκλαϊκώσῃ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰσ ὑπὸ διαλο-
γικὴν μοσφὴν.

Ἀλόγοσ ἐπιμνημόδυνοσ εἰς τοὺσ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ
Θρακίᾳ σφαγέντασ ὑπὸ τῶν Βουλγαρικῶν ὀρδῶν, ἀπαγγελ-

θεῖσ ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνοσ κ. Χρυσο-
στόμου. Ἐγγλωττοσ φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ ἀρὰ κατὰ τῶν
Βουλγαρικῶν ὀμοτήτων, ἀλλὰ καὶ ἐγκατεθήσεωσ δι τὴ
ἐπέλθη θεία τιμωρία, παραιορομένων εἰς τὸν ὄλεθρον ἐν
τῷ μέλλοντι τῶν ἀνέρων σφαγέων. Ὁ λόγοσ τεματιζέ-
ται διὰ δειήσεωσ ὑπὲρ τῶν θυμάτων.

Γεωγραφικὸν Δελτίον. Ἔτοσ Γ', τεῦχοσ Δ', Ἰούλιοσ.
Περίλαμβάνεται ἐκτενὴσ μελέτη περὶ τῆσ γεωγραφίας καὶ
ἐν γένει τοῦ πλοῦτου τῆσ γῆσου Λέσβοσ.

Σπύρου Μελά Πολεμικαὶ Σελίδεσ. Ἐκδοσισ
Γ. Φέξη. Πιστὴ, ἀκριβὴσ καὶ κατ' ἐξοχήν περιγραφικὴ
ἱστορία τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1912,
ἰδίωσ ἀπὸ Ἑλληνικῆσ ἀπόψεωσ καὶ ὡσ πρὸσ τὴν δρᾶσιν
οὔτω Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡ ἀφήγησισ ἀρ-
χομένη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆσ ἐπιστρατεύσεωσ
προχωρεῖ ἐπεισοδιακῶσ μέχρι τῶν τελευταίων εἰς τὰσ
ἀνακτηθείσασ χώρασ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεωσ, εἶνε δὲ
οὔτω σονηρομομένη, ὥστε, ἐνῶ ἱστορεῖται καὶ διεξηγεῖται
σαφῶσ ἡ πολεμικὴ δρᾶσισ, παρέχονται συνάμα ἄριστο
τεχνικὰ περιγραφὰ τῶν τόπων καὶ τῶν λαῶν τοῦ θεά-
τρον τοῦ πολέμου, ψυχολογοῦνται δὲ μὲ δύναμιν καὶ
ἀσφαλὴ ὀξυδέρκειαν ἄνθρωποι καὶ γεγονότα. Αἱ πρώτῃ
ἀψιμαχία, ἡ σύρραξισ τοῦ Σαρανταπόρου, τὸ πᾶνημα
τοῦ Σέρβοιτ, ὁ ἄγρον τῶν Γιαντισοῶν, ἡ κατάληψισ τῆσ
Θεσσαλονίκησ, ὅπωσ τὰ περιέγραψε καὶ τὰ ἐξιστόρησεν
ὁ κ. Μελάσ, εἶνε δυνατὰ ἱστορικὰ σελίδεσ, μέσα εἰς τὰσ
ὁποίασ ζωντανὰ καθρεπτίζονται ὁ μέγασ ἄγρον καὶ ὁ
θρῆμβοσ τῶν Ἑλληνικῶν ὅλων.

Τὰ πρώτα βήματα τῆσ ἀνθρωπότητοσ, κατὰ
τὸν Edward Clodd, ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου. Ἐκδοσισ
τοῦ Συλλόγου πρὸσ διάδοσιν Ὁφειλμῶν βιβλίων. Χρησι-
μώτατο βιβλίον, δι' οὗ ὁ συγγραφεὺσ διηγεῖται κατὰ τὸ
ἐπὶ εὐληπτον τὴν ἱστορίαν τῆσ προσόδου τοῦ ἀνθρώπου
ἀπὸ τῶν ἀγνώστων χρόνων τῆσ πρώτῆσ ἐμφανίσεωσ του
μέχρι ἐκείνησ, ἀφ' ἧσ ἀρχίζον τὴν ἱστορίαν οἱ ἱστοριο-
γράφοι.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Mercur de France» Τεῦχοσ τῆσ 16 Ἀυγού-
στου. Ὁ κ. Δ. Ἀστεριώτῆσ δημοσιεύει τὴν συνθήκη τρι-
μηνιαίαν ἐπιθεώρησιν του περὶ τῶν νεοελληνικῶν ἐκδό-
σεων. Τὴν φορὰν αὐτὴν περιστροφεται ἡ λογογραφικὴ
κίνησισ περὶ τὴν πολεμικὴν Βαλκανικὴν δρᾶσιν, καὶ
ἰδίωσ τοὺσ Βουλγάρουσ, ὧν τὴν ἀγριότητα στήλιτενεῖ.

Γράφει διὰ τὰ ἐξῆσ ἔργα: Τῆσ Δέλιτα «Στὸν καιρὸ τοῦ
Βουλγαροκτόνου», τοῦ κ. Καζάζη «Ἑλλῆνεσ καὶ Βούλ-
γαροὶ κατὰ τὸν 18' καὶ Κ' αἰῶνα», διὰ τοῦ Ρήγα Ραγιᾶ
τὰ τραγοῦδια τοῦ Γένουσ καὶ τοῦ Στρατήγη τὰ Τρόπαια.

Ἐπίσης κρίνει διὰ συντόμωσ ἀλλὰ χαρακτηριστικῶν
γραμμῶν τὴν «Φόνισσα» τοῦ Παπαδιαμάντη, τὰσ «Γνώ-
μασ» τοῦ Κοραῖ καὶ τὴν μελέτην τοῦ κ. Τριαντα-
φυλλίδου «Ἡ παιδεία μασ καὶ ἡ γλώσσα τῆσ».

«Le Befroi». Τὸ τεῦχοσ Ἀυγούστου εἶνε ἀφιερωμέ-
νον ἐξ ολοκλήρου εἰς τὸν ἀγχιὴ ποιητὴν Λέοντα Ντεμ-
πέλ, τὸν πνυγέτα ἐκνοσίοσ εἰς τὸν Μάορην ποταμὸν
τὸν παρελθόντα Ἰούλιο. Προτάσσεται ἐκτενὴσ βιογρα-
φία καὶ χαρακτηρισμοὺσ καὶ ἔπειτα σειρὰ ποιημάτων του,
ἡ ἀνάγνωσισ τῶν ὁποίων καθιστᾷ ἐτι θλιβερωτέρω τὴν
ἠσπῶσειαν του.

Νέον περιοδικὸν ἤρξατο ἐκιδόμενον ἐν Λάορακι τῆσ
Κύπρου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χρηστοφίδου, ἡ «Ἀρμονία».
Εἶνε δεκαπενθήμερον.